

Abstrakt česky

Tato diplomová práce srovnává romány Elfriede Jelinekové, Ingeborg Bachmannové a Thomase Bernharda na základě toho, jak autorky a autor chápou jazyk a jeho hranice. První část je věnována charakteristice románů z hlediska toho, co mi na nich připadá typické: Bachmannové *Malina* (1971) popisuje a předvádí hledání (nenásilného) jazyka, Jelinekové *Pianistka* (1983) využívá násilný jazyk jako zbraň proti násilí a Bernhardovy romány problematizují otázku pravdy a objektivity pomocí vypravěčů v první osobě a do sebe zapouzdřených svědectví.

Druhá část práce využívá chápání jazyka Romana Jakobsona jako kombinaci metafory a metonymie a ukazuje, jakým způsobem mohou romány zdůrazňovat jeden nebo druhý pól a jak a co to vypovídá o jazyce jako celku. Důležitými metodologickými východisky zejména pro interpretaci textů Bachmannové a Jelinekové jsou feministické teorie: teorie jazyka a výrazových prostředků (Drucilla Cornellová, John Berger), teorie kulturní podmíněnosti těla (Simone de Beauvoir, Iris Marion Youngová) a texty, které v rámci feminismu tělo a jazyk spojují (Beatrice Hanssenová). Naopak koncepce počítající s genderovou esencionalizací (Luce Irigarayová) se v samotných románech projevují spíše jako nefunkční.